

CARTA OBERTA PER A L'HORA DELS ADEUS

Benvolgut Pere:

M'avisen del Joanot que aquest any plegues, que el calendari ha caminat en silenci i que t'acaba de repicar l'hora de la jubilació. Em comenten que volen organitzar-te un sarau de comiat, una hora dels adeus càlida i entranyable. Es clar que sí! que bé que t'ho mereixes, després de tants anys al peu del canó. Em donen la data triada, el 9 de juny. Obro l'agenda per a reservar-la i, merda!, el malfat, enfotent-se'n, diu que a la mateixa hora, a un grapat de kilòmetres d'Esplugues, he d'anar a predicar sobre Verdguer i els cent-cinquanta anys del seu naixement. Noi, sí que ho sento, però no hi puc fer res. Només em queda el consol d'escriure quatre records en aquest opuscle que t'han preparat i que em servirà, alhora, per a justificar la meva absència a l'homenatge.

La memòria malda per recuperar les primeres imatges del trajecte i diria que vam arribar plegats al Joanot o, a tot estirar, amb un curs de diferència a favor meu. El que sí que tinc clar és la flaca de tots dos pel nocturn i, entre els records més persistents, aquells debats de política i futbol durant el breu esbarjo de les vuit del vespre, sempre massa curt per la necessitat que teníem d'arreglar-ho tot. Corrien els dies de glòria de la segona meitat dels setanta, el món era més jove, nosaltres també i no havia arribat encara la passa del desencís que ara sembla endèmica. Recordes com xalàvem amb les travesses científico-matemàtiques d'en Jaume Rius?. No va aconseguir de fer-nos milionaris, tot i la voluntat que hi posava, però algun sopar de gorra sí que en va sortir d'aquells resultats que sempre s'aturaven, tenaços, als onze encerts.

I els debats de política amb el Gerardo Romero i el Joan Estruch? Fèiem unes sessions apassionades i transcendents de comentari de la premsa i em penso que poques vegades he tingut la sensació d'estar tant al dia com aquells primers anys del Joanot. Recordo que m'admirava la teva memòria

-d'història, a fe de món, ho sabies tot- i també aquesta bonhomia essencial de savi despistat que has traginat sempre. Et feies estimar, Pere, i tinc la certesa que molts alumnes guarden records entranyables de tu. Els omplies la pissarra amb noms, esquemes i dates, has estat benvolent amb l'eterna picardia estudiantil i pertanys a la mena de mestres més partidaris d'educar que no pas instruir. Suspenies poc i, alguna vegada, quan feia de cap d'estudis, em penso que t'ho havia retret i tot. Ja els suspensrà la vida, semblava que em comentaves, alhora que iniciaves aquell moviment teu tan característic, de professor peripatètic, que et fa caminar mentre parles. Amb posat de mitja rialla, el cap un punt cot i cellajunt, anaves desgranant, en soliloqui, l'argument cordial dels teus criteris.

Has estat un bon company, Pere, i te'n dono les gràcies. Els anys que hem compartit se'm presenten compactes, segurs i amables. Vàrem aconseguir una colla de convivència còmoda, i la clau de la vida moltes vegades només són aquests petits detalls. Que tinguis una bona i llarga etapa de jubilat. Records a l'Antònia i als plançons. Parlant de tot, què fa l'Antònia? I el Bernat? I la Coloma? I la Mireia? Massa interrogants, prou que ho veig, i fins noto que t'emociones. Ho deixo córrer. Millor que passi un dia i en parlem amb més calma. O potser que quedem un divendres a sopar, com ja havíem fet anys enrere. Pere, a reveure. Et trucaré. De moment, una abraçada.

Isidor Cònsul